

Inga, pakėlus ranką vos ne prie nosies, neramiai žvilgtelėjo į laikrodį. Buvo devinta valanda vakaro, bet tamsu lyg kas akis būtų užrišęs. Vis dėl to jau lapkritis...

Iki namų buvo dar toloka. Pikčiausia, kad miesto pakrašty, kur buvo Ingos namas, pastoviai streikuodavo siaurų, kreivų gatvelių apšvietimas. Ypač tokiomis vėjuotomis dienomis kaip ši. Brrr... nusipurtė Inga - dar du kvartalai tamsos ir žvarbaus vėjo. Ji jau pradėjo gailėtis, kad atmetė Martyno pasiūlymą pavėžėti ją iki namų po nelaukta ilgai užsitęsusio valdybos posėdžio. "Kvailė" - pagalvojo apie save Inga. Na ir kas čia tokio? Būtų rytoj papletkinusios Brigita su Laura ir tiek. Ar pirmas gi kartas? Martynas... Inga pajuto saldų maudulį paširdžiuose vien pagalvojusi apie jų naująjį buhalterį. Tik prieš pusmetį pasirodęs firmoje, Martynas spėjo užkariauti ne tik ją, bet ir kitų dviejų skyrių moterų simpatijas.

Ech, kad mano Vaclovas butu toks, pagiežingai pagalvojo Inga. Visuomet pasitempęs, kvepiantis brangiais vyriškais kvepalais, galantiškas. Akinanti jo šypsena ir aksominis, bet kartu ir kažkoks plėšrus, provokuojantis balsas kas kartą priversdavo Ingą trumpam sustabarėti. Tik po pauzės, nejučiom įkvėpusi gurkšnį oro, ji sugebėdavo atsakyti į elementarų pasisveikinimą ar net grynai dalykinę, darbinę repliką. Kažkokia beprotybė, nelaukta pyktelėjo ant savęs Inga,- dėl to Martyno, aš pradėjau naudoti dvigubai daugiau įklotėlių. Drėkstu kaip kokia piemene, vien jį pamačiusi...

Inga net nepajuto kaip priėjo savo namą. Atsipeikėjo nuo staigaus vėjo gūσιο, bloškusio Ingai į veidą visą glėbį lapų. Atbula ranka nusibraukusi prilipusius lapus, kita jau skubėjo rakinti laukujų durų. Jau sukant spynoje raktą nuvilnijo nerami mintis - kodėl nepasitinka Vaclovas? Kur jis po galais prapuolė? Juk šiandien jų vestuvių metinės! Jis žadėjo paruošti jiems šventinę vakarienei prie žvakių. Langai buvo tamsūs. Juose nedegė nei žvakės, nei elektros šviesa...

Įėjusi į prieškambarį, Inga apgraibomis užčiuopė elektros jungiklį. Pasigirdo sausas spragtelėjimas, bet šviesa neįsižiobė. "Ta velnio elektra..." - pagalvojo Inga.

- Vaclovai,- pašaukė ji negarsiai. - Vaclovai! Jokio atsako. Inga sunerimo nejuokais. Netvirtais žingsniais, prisilaikydama sienos, Inga pasiekė svetainės duris. Jos rankos šiek tiek virpėjo. Iš lėto nuspaudė rankeną. Durys lengvai, be jokio girgždesio atsidarė. "Vis dėl to šaunuolis, sutepė durų vyrius" - su pasitenkinimu atsiminė dar ryte duotą ir ištesėtą vyro pažadą. Na bet kur gi jis? Ingos nerimas nejučiom virto dirglumu. Ji slapčia tikėjosi staigmenos, kaip prieš porą mėnesių, per jos dvidešimt penkių jubiliejų. Viešpatie, kaip buvo šaunu! Tuomet ji irgi grįžo namo pavakarę, net užmiršusi, kad jos gimtadienis būtent tą dieną. Buvo trečiadienis ir oficialus

balius turėjo įvykti šeštadienį. Ji nieko net nenujautė... Įsiplieskė šviesos, muzikinis centras užgrojo jos mėgstamą "Let it be". Vėliau buvo daug gelių, šampano ir svaiginančio sekso. Taip buvo prieš du mėnesius. O dabar jų vestuvių penktosios metinės ir... užsitęsusi slogi tylą ir baugi tamsa. Po truputį Ingos akys apspirato su tamsa ir ji neskubiu, bet tvirtu žingsniu pasuko prie antros, mažesnės, kaip Vaclovas praminė, - šeimyninės svetainės. "Aha", - nusišypsojo sau Inga - slapukas jos laukia ten! Katės žingsniais Inga prisėlino prie mažosios svetainės durų ir pasalūniškai priglaudė prie jų ausį. Ji vis dar šypsojo. Durys buvo masyvios ir gerai, sandariai įdėtos. Supratusi, kad nieko neišgirs, Inga kaip galima atsargiau pravėrė jas...

Garsai, kuriuos išgirdo Inga, pakirto kojas, atėmė žadą. Svetainėje sklido nevaržomas, gilus knarkimas su pasiūbavimais. Inga apstulbusi įžengė į kambarį ir tuomet įsižiebė šviesą. Matyt avarinės tarnybos pašalino gedimą. Geriau jau būtų nepašalinusios. Sukrėsta Inga žiūrėjo į aukštiekninką knarkiantį Vaclovą. Viena jo ranka karojo nusvirusi nuo sofos, kita, šiek tiek nepatogiai užlinkusi, buvo pakišta po pakaušiu. Ant vaisių stalo gulėjo tuščias butelis Jack Daniels'o, flamandų gamybos žvakidė buvo nuvirtusi tiesiai į silkinę, prifarširuota prabangios raudonos žuvies, matyt eršketo.

Po stalu mėtėsi kito, sudužusio butelio šukės. "Martinis", - pažino iš kvapo Inga savo mėgiamą gėrimą. Staltiesė, kurią jie prieš porą metų parsivežė iš Šveicarijos, buvo įmirkusi vermutu ir skleidė aitrų kvapą. Vidury stalo, pavirtęs šonu ant didžiulio porcelianinio dubens, groteskiškai atsukęs užpakalį tiesiai Ingai į veidą, pūpsojo kimštas fazanas. Jo plunksnos styrojo pašiauštos, susivėlusios. Greičiausiai, Vaclovas, neapskaičiavęs savo jėgų, sieke martinio ir neišlaikęs lygsvaros tėsėsi pilvu į paties suruoštas vaišes.

- "Niekšas, gyvulys!" tūžmingai prakošė Inga. Tokią dieną...

Būdavo ir anksčiau vyras pareidavo su kvapeliu iš darbo ar šiek tiek padaugindavo vakarėlių metu, bet kad taip... Inga vos nepravirko. Norėjosi rėkti, spardyti kriokiantį vyrą, apversti paniekintą vaisių stalą, viską aplinkui skaldyti ir daužyti. Ji pačiuo tuščią butelį viskio ir įnirtusi pažvelgė į prasižiojusią Vaclovo burną. Ranka impulsyviai gnaužė butelio kakliuką. Vyras tuo metu atsirūgo, pasiraivė ir atsuko Ingai nugarą. Ingos ranka truktelėjo ir... bejėgiškai nusviro. Butelis nukrito ant grindų ir pariedėjo po sofa. Inga staiga atsilošė, jos veidas išbalso kaip kreida, akys sužibo keista ugnimi. Ranka slystelėjo į rankinuką ir lėtai ištraukė mobilųjį telefoną. Taip pat lėtai ji suspaudė skaičių kombinaciją. Tik po penkto pratiso signalo pasigirdo duslus, gilus balsas:

- Klausau?...

Martynas atvažiavo neįtikėtinai greitai. Vos Inga spėjo užgesinti šviesas kambariuose ir nusišluostyti ašaras. Prie namo durų laukė gal tik penkias minutes. "Koks veiklus" - pamanė ji, nejučiomis susigėdusi, bet kartu ir nudžiugusi. Nuotykiu geismas užgožė ką tik patirtą kartelį dėl vyro niekšybės. Eidama prie naujutėlaičio BMW ji stengėsi negalvoti apie ką tik patirtą košmarą. Ji dar nežinojo ką pasakys Martynui, bet jautė, kad tai bus lemtingas posūkis judviejų santykiuose. Martynas... Šis vardas, išstartas jos mintyse, kėlė nenusakomą maudulį paširdžiuose ir kažkur ten... žemiau. Inga žinojo apie Martyną tiek, kiek ir visos jų firmos moterys: žavingas, jaunas našlys (nė viena nežinojo jo žmonos mirties aplinkybių), labai turtingas, gyvena prašmatniame name miesto centre, anksčiau dirbo žinomame koncerne "T&T". Brigita iš jos skyriaus sakė, kad dėl šio vyro kristų po traukinio ratais, jei šis ją pamylėtų. Ir ne tik ji viena... Inga iš pradžių nepatikliai žiūrėjo į jų naująjį buhalterį. Gal todėl, kad buvo aikštingo charakterio, gal todėl, kad širdyje mylėjo savo nevykėlį Vaclovą, ji ilgą laiką

nepasidavė visuotiniam skyriaus moterų susižavėjimui, bet ilgainiui turėjo sau pripažinti, kad šis eržilas pradeda veikti ir ją. Ypač po kelių nedviprasmiškų pasiūlymų pavakarieniauti su ja, nuo kurių ji, be abejo, ryžtingai atsisakė. Bet dabar... Dabar ji buvo pasiryžusi viskam. Martynas galantiškai atvėrė Ingai automobilio dureles ir švelniai paliete jos alkūnę, padėdamas jai įlipti. Inga akimirksniu užmiršo miegantį Vaclovą, ką tik buvusią nežmonišką širdgėlą, vestuvių metines...

- Važiuojam kur nors sušilti, Inga? - paklausė savo dusliu, žadą atimančiu balsu Martynas.

Po kelių pravažiuotų kvartalų Inga nustebusi pažvelgė į Martyną. Šis aiškiai riedėjo ne savo namų pusėn. Ne į miesto centrą.

- Važiuojam į užmiesčio vilą, ten, rudenį, labai puiku, - pagavęs Ingos žvilgsnį paaiškino Martynas. - Čia netoli....

Nuvažiavus keletą kilometrų, Martynas pasuko automobilį į žvyrkelį, vedantį link tolumoj dunksančio miško. Ingos kūnu perbėgo šaltukas. Atlėgus pirmajam pykčiui, ji pradėjo gailėtis savo impulsyvaus sprendimo.

- Martynai, gal... gal...

- Ingute, mes tuoj būsime vietoj, - švelniai dusliu, aksominiu balsu nuramino Martynas - pažadu, viskas bus nuostabu.

Ingai nuo jo balso vėl apsalo širdis. Apėmė kažkokia ramuma ir nuotykiu geismas. Šaltukas prapuolė. Tuomet ji prapliupo Martynui pasakoti apie savo vestuvių metines, knarkiantį Vaclovą, parvirtusį ant stalo buteli, sumaitotą fazaną ir visas pastarųjų valandų, o vėliau ir dar ankstesnes, susikaupusias ir niekam neišsakytas, nuoskaudas. Martynas jos nepertraukinėjo, tik išmoningai, pritariančiai linktelėdavo reikiama momentais. Išsišnekėjusi Inga nuščiuvo. Jai tapo be galo gėda, nors kartu ir palengvėjo. Tada, nelauktai, Martynas ją pirmąkart pabučiavo. Labai švelniai. Į paausį. Labai atsargiai. Tai buvo greičiau ne bučinys, o karštas jo lupų dvelktelėjimas. Tačiau to pakako, kad Ingos krutinę užlietų malonus maudulys. Ji nė nepajuto kaip įsisiurbė Martynui į lūpas.

Mašina sustojo. Inga pamanė, kad Martynas bijo iš susijaudinimo nuvažiuoti į kelkraštį, bet tuoj pat suprato klydusi. Apšviesta tolimųjų žibintų šviesų priešais juos dunksojo didžiulė, viduramžių pilies stiliumi pastatyta vila. Girdėjosi kažkokie garsai, lyg šuns staugimas, lyg vėjo užimas medžiuose... Jie atvažiavo...

Didelėje "vasarnamio" svetainėje buvo kiek vėsoka. Ingą vėl persmelkė kažkoks šaltukas. Gal vidinis, gal vėl sąžinės, nes priešais plaukstėsi didžiulis, skoningai įrengtas židinytis ir šalta neturėjo būti. "Viešpatie, jis viskuo pasirūpino, koks mielas..." - šmėstelėjo Ingai. Ją užplūdo pasitenkinimo banga, galutinai palaidojusi nerimo ir sąžinės priekaištų likučius.

- Na ir oras. Brrr... - kiek dirbtinai nusipurtė Martynas. - Ką gersim, Inga? Šampaną, martinį, ką nors stipriau?

- Stipriau, - pratarė Inga pati savimi stebėdamasi. Nemėgo stiprių gėrimų. Beveik nevartojo. O dabar staiga...

Martynas galantiškai atitraukė masyvų krėslą nuo senovinio, irgi įspūdingai didelio ažuolinio stalo, lengvu rankos judesiu kviesdamas Inga sėstis. Tiesiai prieš jos akis sienoje atsivėrė baras kimšte prikimštas gėrimų ir nušviestas ramia žaluma. Martynas, kiek padvejojęs, ištraukė butelį Qween Ann, kažkokių sulčių ir dvi poras taurių. Kažką dar padarė, nes baras pasisuko ir dingo sienoje, palikęs nedidelį raudonmedžio išgaubtumą, virtusį interjero dekoracija.

Viskis nutvilkę Ingai gomurį ir ji greit stvėrė taurę su sultimis. Kivi, – pažino ji, – švelnios.

Perštėjimas gerklėje akimirksniu pranyko, liko tik maloni šiluma krūtinėje. Užsinorėjo rūkyti. Lyg atspėdamas jos mintis Martynas iš švarko kišenės išsitraukė prabangų portsigarą ir atsainiu, įgudusiu judesiu atvožė dangtelį.

- Dorall – paskelbė jis cigarečių pavadinimą...

Vėliau viskas buvo kaip sapne. Įvykiai keitėsi lyg kaleidoskope. Cigaretė, dar taurelė viskio (šį kartą jau nebe tokia aitri). Kava. Vėl viskis. Komplimentų jūra jai, gražūs liepsningi žodžiai. Degančios, aistringos Martyno akys. Ir vėl viskis... Po to svaigus šokis. Atrodo, Dunojaus valsas. Antras Martyno bučinys. Šį kartą stiprus, svilinant. Tiesiai į lūpas. Migla akyse ir stiprios Martyno rankos, nešančios kažkur iš svetainės, kažkur į kitą kambarį, į lovą... Tos pačios rankos, nurengiančios ir glostančios jos kūną. Ir drėgnos, skanios jo lūpos pulsuojančios tai ant kaklo, tai ant užmerktų iš malonumo jos vokų, tai pasineriančios į jos purius plaukus, vėl ant jos lūpų, tada smakras, kaklas, pečiai ir jau negrįžtamai žemyn... ant sukietėjusių ir pašiurpusių nuo laukimo krūtų spenelių, ant liemens ir tada staiga į papilvę... Ten... Tačiau tik trumpai. Nuslinko šlaunimis, blauzdomis iki pat kojų pirščiukų. Ir atgal... Inga negirdėjo savo dejonių, negirdėjo kaip prašė Martyno nusirengti ir maldavo vėl grįžti Ten ir visur... Visur, kur tik jis nori. Bet jis darė viską, ko ji geidė, ko net nespėdavo pagalvoti, aplenkdamas jos mintis ir norus.

Ėmė ją iš priekio, iš nugaros, sodino ant viršaus, vėl spraudė po savimi, vienu metu Inga pamanė, kad nusisuks sprandą, kai Martynas nuleido ją vos ne vertikaliai žemyn galva nuo lovos ir tik vos vos prilaikydamas jos dubenį įėjo į ją. Bet ir tai Inga pasirodė be galo malonu ir užvedė ją dar kartą. Ji jau nebežinojo kelintą orgazmą patyrė, o Martynas kaip nebaigė, taip nebaigė. Jau visą pavargusią, eilinį kartą apvertė ant pilvo ir pakuždėjo švelniai į ausį:

- Aš noriu dar kitaip pažaisti.

Inga suprato jo žodžius tik tuomet, kai Martynas, iš greta lovos stovėjusio naktinio staliuko stalčiaus ištraukė antrankius ir klausiamai žvilgtelėjo tiesiai jai į akis. Dar niekuomet ji nebuvo mėginusi tokių dalykų, bet šiandien jau tiek visko prisibandė, kad net nenustebo dėl šio Martyno pasiūlymo.

- Ak tu begedi, nori visai mane pavergt? - koketiškai teptarė.

Martynas švelniai užmovė jai antrankius, kitus galus prirakino prie dviejų nikeliuotų strypų, įtaisytų lovos galvūgalio atloše. Ir tuomet, netikėtai pasigirdo pratisas šuns kauksmas. Didelio šuns. Ir visai greta. Visai arti. Inga pajuto stingdantį siaubą. Suakmenėjusi ir netekusi žado ji išgirdo skardų Martyno riksmą:

- Adolfai, leisk!

Sugirgždėjo praveriamos svetainės durys ir įnirtęs žvėries urzgimas įsiveržė į vidų...

Inga konvulsiskai pasimuistė, lyg bandydama sutraukti ją įkaliniusius pančius. Aišku, veltui! Kiek sugebėjo, pasuko galvą ir akies kampučiu išvydo išsigimėlį neūžaugą, už pasaito laikantį didžiulį juodą dogą. Neūžauga kvilau krizeno, rodydamas kreivus, ištrupėjusius dantis, o šuva priekinėmis letenomis iš nekantrumo raižė prabangų ažuolinį parketą. Jo akys žėrėjo liepsna, o nuo snukio dribo baltos putos. Martyno Inga nematė, tik kažkur tolimajame miegamojo kampe dar kartą išgirdo jo balsą, nebe mielą aksominį, o šiurkštų ir įsakmų:

- Leisk Agra, Adolfai! Greičiau!!!

- Ne-e-e-e!- veriamai suspigo Inga.- Ne, maldauju, ne!

Į tai išgirdo prislopintą Martyno juoką ir pamišėlišką neūžaugos kvatojimą. Po akimirksnio

pajuto, kaip šuns letenos įsikirto jai į nugarą...

Ir nubudo. Paklaikusiom iš siaubo akim apsidairė po kambarį. Brėško. Staltiesė, kurią jie prieš porą metų parsivežė iš Šveicarijos, buvo įmirkusi vermutu ir skleidė aitrų kvapą. Vidury stalo, pavirtęs šonu ant didžiulio porcelianinio dubens, groteskiškai atsukęs užpakalį tiesiai Ingai į veidą, pūpsėjo kimštas fazanas. Jo plunksnos styrojo pašiauštos, susivėlusios... Inga nepatenkinta nustūmė Vaclovo ranką (bjaurybė, nesikerpa nagų! Ir dar kokios keistos mėlynės ant rankų...) ir apsisukusi vėl pradėjo snūduriuoti. Neblogai atšventėm metines, gal kiek padauginom, šmėkštelėjo jai mintis...

Netikėtai suskambo telefonas. "Koks čia velnias, tokiu metu skambinti..." - pagalvojo keldama ragelį.

- Sveika, Inga... - pasigirdo gilus aksominis vyriškas balsas...

autorius: Teisingas laukimas@post.omnitel.net Šio kūrinio visos turtinės ir neturtinės teisės priklauso autoriui. Kūrinio naudojimas komerciniams, profesiniams ir kitokiems ne asmeninio pobūdžio tikslams yra draudžiamas ir užtraukia atsakomybę pagal Lietuvos Respublikos įstatymus. Draudžiama naudoti visą kūrinį arba jo dalį neturint autoriaus raštiško sutikimo. Su autoriumi susisiekti galima nurodytais būdais.

(c) Teisingas